

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus convencionals, segons tany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 32

OLOI, 26 DE GENER DEL 1935

PREU 15 cèntims.

EDITORIAL

Solidaritat Catalana

per
R. PLA i CORAL

Amb tot i la temporada adversa que els catalans travessem, en mig de les angoixes i les ferides rebudes a l'ànima d'aquests darrers mesos, ha estat un motiu de satisfacció, de joia i optimisme, l'ocasió que se'ns ha brindat de poguer constatar la inquebrentable solidaritat dels catalans i llur fe inestingible en els ideals de sempre.

Aquesta solidaritat catalana, aquest companyerisme en la dolor i l'adversitat que han hagut de patir multitud de catalans, l'havem vist extès arreu de Catalunya, en el mar, en el pla i en la muntanya, com una manifestació sorollosa dels sentiments del nostre poble.

No fa pas molt, aquestes mostres de companyerisme que el poble tributa als catalans caiguts en desgràcia, donava peu a Rovira i Virgili per escriure des de «La Humanitat» dos inspiradíssims articles, com tots els que surten de la seva privilegiada ploma.

En un d'ells, l'il·lustre escriptor es referia al nobilíssim gest dels pagesos del Camp de Tarragona que, sense reparar en l'esforç que això representa, conreuaven — i deuen seguir conreuant encara — la terra dels companys empresonats, per tal de què no perdessin la collita. Si bell és sempre el treball, aquest esdevé sublim quan el fruit es destina a una bella acció, a un fi altruista. D'aquesta manera, quan el vinent estiu aquests camps, regats amb una suor amiga, presentin l'esperada inminència de la recolecció, els fruits deuran ésser més ubèrrims i més daurades les espigues, ja que elles hauran estat assaonades a l'escalf d'un ideal, al caliu de la santa germanor entre els homes...

L'altre exemple que retreia Rovira i Virgili, en el seu segon article, és el gest simpàtic dels pescadors de Tarragona els quals, de l'octubre ençà, transporten gratuïtament del port al vaixell convertit en presó, els familiars i amics dels presos durant les hores de visita. «Tanta gent com hi ha hagués — escriu Rovira i Virgili — els durien a bord i tornarien a terra. Posarien en moviment, en els curtíssims viatges, tants de bots i de gussis com calgués. I aquesta feina l'han volguda fer de franc. Ajuden a pujar i a baixar els passatgers de pas insegur, i amb la mirada els recorforten. Fan tan a gust la feina, que no senten el correr de les hores ni el pes dels rem.»

Aquestes mostres de confraternitat s'han succeït en totes les comarques de Catalunya. En la nostra mateixa, les proves d'afecte i solidaritat donades als amics empresonats, han estat una cosa reconfortant. Tots els que havem anat a Girona a visitar-los — i havem estat la majoria d'olotins — recordarem amb goig l'espectacle, bell de debó, que a cada avinentesa se'ns oferia. En aquelles ancaixades, en aquelles salutacions, en aquelles mostres d'afecte que la multitud tributa als presos amics hi ha quelcom més que la penyora d'una amistat sincerament sentida. Hi ha la comunitat d'ideals, la cooparticipació amb les idees per la defensa de les quals se'ls ha separat per algun temps de nosaltres.

Amargs han estat aquests darrers mesos, certament; però l'amarguesa aquesta, de veure tantes coses estimades temporalment destruïdes, també és cert que ha estat endolcida per les mostres de solidaritat, de fe i d'incansable energia de què han fet gala els fills de Catalunya. Un poble així, una comunitat així — qui gosaria negar-ho? — serà capaç d'alçar novament el destruït, de bastir més alt encara l'edifici dels seus ideals i de la seva grandesa.

Preparació

La conxorxa Lerroux - Gil Robles Melquiades - Velasco ha establert que la salvació del país resideix en què aquestes quatre grans personalitats monopolitzin el Govern; això sí, sense deixar parlar ningú, mantenint l'estat de guerra, i silenciament tot el que va passar a Astúries.

A base d'això, pensen que es pot anar tirant. Que cada dia hi hagi 500 obrers parats més — estadística oficial — no interessa gaire. Interessa més si el Martínez de Velasco pot col·locar un amic dins del Govern, si al Gil Robles li donen una altra cartera, i si en aquest gran ofertori nacional s'hi pot cremar una candela més a profit del cadàver del Melquiades Alvarez.

Heus ací el panorama del país. «Mai no s'havia arribat a un grau més profund de misèria política». Són mots d'un diari de dreta: de la «Veu de Catalunya». Són paraules d'un escriptor «equànime» que que ha cantat repetidament el panegíric de Lerroux i de Gil Robles: Josep Pla.

Misèria política: heus ací. Hom la sent a través dels telegrams de la premsa. Hom la copsa escoltant la ràdio. Hom la veu en les fotografies.

Un dels grans mals que ens van pervenir el 14 d'abril — gran mal dins el gran bé de la diada —, fou que la República havia arribat precipitadament. Ara correm un perill semblant. El que ha de venir no ho portem nosaltres, els que ho desitgem. Ens ho porten ells, els que governen. Però fa l'efecte que ens ho porten tan de pressa, que seria molt trist que també vingués amb massa precipitació i ens reprengués.

(de «La Rambla» de Barcelona)